John Grant
Să vorbim despre:
Alegerea profesiei
(Comportamentul la locul de muncă)

Agape
Editura Agape
Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV Tel. 0268-214802 Tel/fax 0268-206109 E-mail: olycosma@xnet.ro
olycosma@yahoo.com Internet: www.edituraagape.ro
Cei interesaţi pot cere la adresa de mai sus un Catalog al cărţilor publicate de Editura Agape, care li se va trimite în mod gratuit.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GRANT, JOHN
Să vorbim despre alegerea profesiei / John Grant; trad.: Olimpiu S. Cosma - Făgăraş : Agape, 2005
ISBN 973-694-079-9
I. Cosma, Olimpiu S. (trad.) 331.54
Prima ediţie 2005
 Traducere: Olimpiu S. Cosma Copertă: Daniela Blebea
Tipar: Agape S.R.L. Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV
ISBN 973-694-079-9

Cuprins
începerea serviciului
Responsabilitatea de a munci
Credinciosul în calitate de angajat Credinciosul în calitate de patron
Mutarea în serviciu
Atitudini necinstite
Şomajul
Fapte „mici", dar importante
Un cuvînt de încheiere
6
9
14
22 27 29 32 35 38

începerea serviciului

Pentru cei mai mulţi oameni, începerea serviciului este o perspectivă care îi sperie, dar îi şi entuziasmează totodată. Indiferent că ai studii superioare sau nu, te confrunţi acum cu o mare schimbare - intrarea în lumea comerţului şi industriei. Indiferent că a trebuit să faci faţă unei perioade de şomaj sau nu, stilul de viaţă se va schimba - el va deveni mult mai structurat şi mai disciplinat. Acesta este unul dintre cei mai mari paşi care se fac în viaţă, iar în această broşură vom da o atenţie specială situaţiei cu care se confruntă tînărul credincios.

Te confrunţi acum cu o mare schimbare

începerea serviciului aduce evident responsabilităţi pe care orice angajat ar trebui să se străduiască a le îndeplini: cooperarea cu ceilalţi, punctualitatea, loialitatea, pregătirea, conformitatea cu legislaţia, acceptarea îndatoririlor, ca să nu menţionăm decît cîteva! - toate acestea în schimbul unui salariu asupra căruia s-a convenit. Credincioşii vor găsi că trebuie să facă faţă şi altor provocări. Prezenţa zilnică la locul de muncă înseamnă că acolo ne petrecem cea mai mare parte din timp (în afară de orele petrecute acasă). Aceasta înseamnă printre altele că la locul de muncă trăim cea mai mare parte din timpul pe care

îl petrecem cu cei necredincioşi, şi de aceea aici se află cea mai mare ocazie a noastră de a depune mărturie pentru Cristos. Totuşi, să nu uiţi un lucru - va fi foarte greşit să foloseşti o parte din timpul de serviciu doar ca să vorbeşti despre evanghelie atunci cînd eşti plătit să lucrezi. Vor exista multe ocazii ca ceilalţi să-ţi poată vedea mărturia glorioasă pentru Domnul fără să-ţi risipeşti timpul de lucru.

Tinerii credincioşi care au fost crescuţi în mediul ferit dintr-un cămin creştin se vor confrunta la lucru pentru prima dată cu stilul de vorbire şi de viaţă al celor necredincioşi. Ei vor observa cum îşi vede lumea de treburi şi vor da peste realitatea dură a mediului în care banii şi profitul sunt adesea folosite pentru a justifica o comportare incorectă şi necinstită. Ei vor vedea de aproape modul în care colegii lor îşi petrec timpul atît la locul de muncă, cît şi în afara lui. Subiectele de conversaţie din jurul lor şi pasiunile care ocupă timpul colegilor de muncă pot fi străine, dacă nu complet opuse faţă de ceea ce au cunoscut ei în trecut.

Este necesar să fii pregătit pentru aceasta şi să înţelegi caracterul lumii în care intri atunci cînd îţi începi serviciul. Este un pericol ca acest stil „alternativ" de viaţă să pară atractiv şi fără „restricţiile" vieţii creştine. Mai ales în anii de început, atracţiile pot părea mari înainte de a se vedea limpede costul unui asemenea mod de viaţă. Serviciul poate ajunge să fie văzut ca un compartiment al vieţii în care nu se aplică normele învăţate în cămin. Poţi fi indus în eroare crezînd că viaţa poate fi trăită în aceste două compartimente separate, şi proce-dînd astfel, să te bucuri de ceea ce este mai bun în ambele lumi!

Vezi evanghelia trăită în viaţa unui creştin

Dar mai este o faţetă a problemei. Dacă locul de muncă e acolo unde credinciosul întîlneşte de aproape lumea pentru prima oară, el poate fi şi locul unde un necredincios întîlneşte evanghelia pentru prima oară. Mulţi care n-au auzit acest mesaj îi întîlnesc pe credincioşi la locul lor de muncă şi li se dă ocazia nu numai să-1 audă cînd permit împrejurările, ci să şi vadă evanghelia trăită în viaţa unui creştin.

Dacă este ciudat pentru un tînăr credincios să întîlnească lumea în modul pe care l-am descris, să ne gîndim o clipă cît de ciudat va fi pentru unul care nu are nici o cunoştinţă despre Biblie şi care n-a cunoscut niciodată în mod personal un creştin să fi întîlnit de fapt unul!
Ce ciudat să lucrezi alături de cineva care crede că „această carte veche plină de contradicţii" este Cuvîntul lui Dumnezeu şi care e entuziasmat de un mesaj care a fost mult timp privit ca „demodat şi irele-vant pentru chestiunile din ziua de azi"! Un credincios poate avea un mare impact la locul de muncă asupra celor care au fost făcuţi să creadă că evanghelia este numai pentru cei care n-au făcut suficient de multe fapte bune pentru a intra în cer sau pentru cei care sunt în aşa măsură „spălaţi la creier", încît nu sunt în stare s-o rupă cu învăţătura restrictivă a unei cărţi „atît de inexacte" şi total compromisă de ştiinţa epocii noastre luminate!
Scriptura poate şi ar trebui pusă în practică
Dacă eşti pe punctul de a începe să lucrezi undeva sau dacă ai lucrat cîtva timp într-unui sau în mai multe locuri, am vrea să examinezi învăţătura Scripturii privind comportarea creştinilor în lumea muncii. Multe s-au schimbat în lume de cînd a fost scrisă Biblia, dar vom vedea că învăţătura ei este relevantă încă şi azi. Chiar şi în această epocă de tehnologie avansată, Scriptura poate şi ar trebui pusă în practică în acest domeniu important din viaţa noastră. Dacă eşti şomer şi în căutarea unui loc de muncă, aceleaşi principii ţi se aplică şi ţie şi îţi pot fi de folos la angajare atunci cînd vii în faţa angajatorului sau la interviu avînd o perspectivă realistă asupra vieţii şi a responsabilităţilor ei.

Responsabilitatea de a munci

De la început, Dumnezeu a rînduit ca omul să muncească. în Grădina Eden, lui Adam i s-a dat responsabilitatea de a „cultiva" grădina şi de a o „păzi". Astfel, chiar şi în condiţiile ideale de care s-a bucurat Adam în Eden, munca era o parte din rutina cotidiană. înainte de a intra păcatul în lume, această muncă era diferită de cea cu care suntem noi acum familiarizaţi. După Cădere, munca urma să fie făcută cu „sudoarea feţei" (Gen.3:19). Solul nu mai trebuia să dea roade fără osteneală şi sudoare, iar căpătarea hranei era acum o activitate laborioasă. Toţi cei angajaţi în muncă vor fi de acord că această trăsătură este încă prezentă. Munca necesită un efort mintal şi fizic care poate fi uneori foarte istovitor.
Dumnezeu a rînduit ca omul să **muncească**
Scriptura ne spune limpede că credincioşii (de fapt, toţi oamenii) au responsabilitatea de a munci. Să examinăm cîteva motive pentru aceasta.

A munci pentru a avea o mărturie bună

„Să lucraţi cu mîinile voastre, cum v-am sfătuit Şi astfel să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară" (l.Tes.4:ll-12).
îndemnul la muncă făcută cu mîinile noastre este dat de Pavel [Paul] din două motive. Primul, pe care îl observăm aici, este ca credincioşii să aibă o bună mărturie în localitatea în care trăiesc. Viaţa acestor creştini cărora le scria Pavel era urmărită îndeaproape de cei ce nu credeau în evanghelie. Ei se grăbeau să descopere orice inconsecvenţă sau să găsească o greşeală. Dacă vedeau lene la credincioşi, lucrul acesta se răsfrîngea foarte negativ asupra evangheliei. Creştinii care refuză să-şi cîştige existenţa şi trăiesc doar cu ce primesc de la alţii nu recomandă evanghelia în care declară a crede. Ei nu trăiesc în modul cuviincios şi cinstit în care ar trebui să trăiască un credincios şi pierd curînd respectul celorlalţi.
Este adevărat că astăzi mulţi sunt şomeri nu din vina lor. Ei ar lucra dacă s-ar ivi ocazia, şi-şi caută mereu de lucru. Situaţia lor este corn-

plet diferită de a acelora care nu caută niciodată de lucru şi îşi propun să facă din şomaj un mod permanent de viaţă. Lenea în orice formă este de fapt condamnată în Scriptură.
Ar trebui să observăm aici că Pavel vorbeşte [1] despre lucru „cu mîinile voastre". Faptul de a lucra cu mîinile e un mod onorabil de a ne cîştiga traiul. Nu se face nicăieri în Biblie aluzia că munca k manuală este mai puţin onorabilă faţă de alte forme de muncă. Pavel era uneori angajat în meseria confecţionării de corturi. Ce făcea el n-ar trebui privit ca fiind sub demnitatea noastră, nici n-ar trebui să-i privim pe cei care lucrează în acest fel ca fiind în vreun fel inferior. Scriptura acordă demnitate oricărei munci, fie ea manuală, administrativă, fizică ori mintală.

A munci pentru a te îngriji de tine însuţi şi de familia ta

„Să nu duceţi lipsă de nimic" (l.Tes.4:12, traducere literală).
Al doilea motiv pentru a avea un loc de muncă este ca să nu ducem lipsă de nimic. Avem responsabilitatea de a munci pentru a ne îngriji de nevoile noastre şi de nevoile celor aflaţi în întreţinerea noastră. Dacă nu ne îndeplinim această responsabilitate, dăm altora motive de a privi evanghelia în mod răuvoitor şi ostil, dacă îi văd pe cei care se bizuie pe noi suferind din cauza refuzului nostru de a ne accepta responsabilităţile. Observă ce are de zis în această privinţă l.Timotei 5:8.
Mărturia mea în comunitate va fi ineficace dacă familia mea nu este îngrijită şi dacă îi e greu să obţină obiectele de primă necesitate din viaţă. Dacă suntem perfect în stare să muncim, dar nu facem nimic şi spunem că Domnul va purta de grijă, aşteptînd să vină cineva cu hrană, bani sau îmbrăcăminte, lucrul acesta este complet contrar Scripturii. Este adevărat că Domnul va purta de grijă celor care trăiesc la înălţimea standardului Său. David a spus că nu 1-a văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmaşii lui cerşind pîine. A sta cu mîinile încrucişate şi a aştepta de la alţii ca să dea nu înseamnă totuşi să trăieşti la înălţimea standardului Său!

A munci pentru a evita problemele iscate de prea mult timp inactiv

„Să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi" (l.Tes.4:ll). Un alt motiv pentru a munci este ca să evităm pericolul de a deveni
prea implicaţi în treburile altora. Inactivitatea atrage după sine probleme şi aduce ispite pe

care nu le-am întîlni altminteri. Am putea aşa de uşor să cădem într-o viaţă de bîrfă şi să fim cunoscuţi ca nişte băgăreţi. Dacă zilele nu ne sunt pline de disciplina muncii, ele pot ajunge uşor pline de indisciplina unei bîrfe inutile şi dăunătoare, precum şi de un amestec în chestiuni care nu au importanţă pentru noi. Cultivarea unui stil de viaţă inactiv va afecta şi lucrarea noastră spirituală. Dacă suntem leneşi sau inactivi într-un domeniu al vieţii vom ajunge aşa în toate.

Inactivitatea atrage după sine probleme şi aduce ispite

Să notăm la acest punct pericolele inactivităţii: pericolele date de amestecul dăunător în treburile altora, de persoanele aflate în întreţinere care sunt în nevoie şi de o proastă mărturie înaintea lumii. Problema este deci una serioasă pe care nu avem voie s-o tratăm superficial. Pavel nu doar i-a sfătuit pe tesaloniceni să muncească, ci, aşa cum am văzut, le-a poruncit. Aceste chestiuni erau la fel de importante ca celelalte chestiuni în privinţa cărora le poruncise mai devreme, cînd îi învăţa că trebuie să ducă o viaţă sfîntă.

A munci pentru a da celor nevoiaşi

„Să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit" (Ef.4:28).

Comparaţia care se face aici este între viaţa pe care o trăieşte acum creştinul şi modul cum trăia înainte de a fi salvat. Un contrast e că furtul a fost o activitate normală pentru mulţi în trecut, dar acum ei trebu-

ie să-şi cîştige traiul prin muncă şi nu luînd de la alţii ce nu le aparţine. Vedem totuşi că această chestiune nu se opreşte aici. Nu numai că există o responsabilitate de a munci, ci există şi o responsabilitate de a da altora aflaţi în nevoie. Prin urmare, unul care mai înainte a furat ca să-şi satisfacă propriile nevoi munceşte acum ca să împlinească aceste nevoi şi de asemenea să împlinească şi nevoile altora. De aceea, pentru creştin, munca nu este o activitate egoistă. Ea are în vedere nevoile altora.

Să observăm că cei aflaţi în nevoie ar trebui să primească ajutorul nostru. Ai grijă ca banii să nu fie risipiţi prin faptul că-i dai oricui cere. De asemenea, nu trebuie să uităm că prima noastră responsabilitate e faţă de alţi credincioşi în Cristos, „cei din casa credinţei". Este adevărat că astăzi există resurse guvernamentale pentru ajutorarea celor nevoiaşi, dar aceasta nu înseamnă că este împlinită orice nevoie. Mulţi credincioşi ajung în împrejurări care necesită ajutorul altora, şi este responsabilitatea noastră să dăm după prosperitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru a-i ajuta pe cei în nevoie.

A munci pentru a dărui lucrării Domnului

„Mi-ati trimis... o dată, şi chiar de două ori, ceva pentru nevoile
/"(Fil416)

Credincioşii vor fi conştienţi nu numai de responsabilitatea de a da acelora aflaţi în nevoie, ci şi de obligaţia lor de a susţine lucrarea evangheliei şi a învăţăturii din Scriptură. Filipe-nii, în mai multe rîn-duri, dăruiseră apostolului Pavel, şi ca rezultat darul lor a fost „un miros bun de bună mireasmă, o jertfă bine primită şi plăcută lui Dumnezeu".
12

Domnul îmi... dă resurse... ca să dăruiesc şi altora

Dărnicia faţă de lucrarea Domnului nu se face după vreo formulă oarecare, ci trebuie să fie în funcţie de prosperitatea pe care mi-a dat-o Dumnezeu (1.Cor. 16:2). Trebuie să am în vedere nevoile şi resursele mele, şi să decid înaintea Domnului ce pot să dăruiesc. Făcînd lucrul acesta, îmi voi aminti şi voi recunoaşte că chiar şi atunci cînd am un loc de muncă, banii pe care îi primesc au venit de la Domnul. Voi privi dincolo de patronul meu şi voi vedea că Domnul îmi împlineşte nevoile şi-mi dă resursele de care voi avea nevoie pentru a putea să mă achit de responsabilităţi şi de asemenea să dăruiesc şi altora.
13

Credinciosul în calitate de angajat

De cînd a fost scrisă Scriptura au avut loc mari schimbări în relaţia dintre angajaţi şi angajatori. Cu toate acestea, Biblia conţine principii atemporale care ar trebui urmate de toţi credincioşii la locul lor de muncă. în multe dintre epistolele sale, Pavel vorbeşte despre stăpîni şi servitori, sclavi sau robi, şi deşi sunt multe locuri unde se mai folosesc încă aceşti termeni, chiar şi în unele părţi ale societăţii occidentale, astăzi vorbim de obicei despre angajat şi patron în descrierea responsabilităţilor de la un loc de muncă.

Patronii trebuie să fie onoraţi

„Toţi cei ce sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpînii lor vrednici de toată cinstea [onoarea]" (l.Tim.6:l).

Un angajat creştin trebuie să-şi onoreze patronul. Aceasta înseamnă că nu va fi auzit vorbind în mod defăimător despre el, nici nu va submina împreună cu restul echipei autoritatea conducerii. Aceasta nu înseamnă ca el să caute totdeauna favoarea patronului sau să fie de acord cu tot ce spune sau face acesta. Dacă el crede că un anumit curs al lucrurilor este greşit şi rău pentru firmă, inechitabil sau chiar
, nedrept faţă de angajaţi, va face cunoscut aceste gînduri. Lucrul acesta nu se va face într-un mod rebel, ci într-unui care să recomande evanghelia. Un angajat care este linguşitor nu-şi împlineşte responsabilităţile. Dacă , patronul refuză să asculte sau nu este de acord cu sfatul dat, angajatul s-a achitat de responsabilitatea de a aduce aceasta la atenţia conducerii.

14

Societatea are nevoie de autoritate şi disciplină

Climatul din societatea de azi este de aşa natură, că respectul lipseşte în mare măsură din fiecare domeniu al vieţii. Se crede că a fi respectuos înseamnă o recunoaştere a inferiorităţii, admiţînd că alţii sunt mai buni ca tine. Dar lucrurile nu stau aşa. Scriptura ne învaţă că societatea are nevoie de autoritate şi disciplină, şi prin urmare mediul muncii trebuie să aibă o structură în care să existe autoritate. De aceea, credinciosul acceptă lucrul acesta şi-şi onorează patronul aşa cum se cuvine. Făcînd astfel, este în stare să depună o bună mărturie la locul de muncă.

S-ar putea argumenta că nu fiecare patron e vrednic de respect. Observăm totuşi că învăţătura Bibliei în acest punct este necondiţionată. Ea nu e relevantă doar cînd patronul este considerat unul „bun". Un patron dificil, inechitabil sau poate lacom de bani trebuie să fie şi el onorat. Un asemenea patron va face ca Scriptura să fie foarte greu de pus în practică în mod consecvent şi-1 va pune uneori la încercare pe creştin pînă la limită. Totuşi, Domnul este onorat cînd Cuvîntul lui Dumnezeu este împlinit, şi lăsăm pe seama Lui restul.

Raţiunea pentru această învăţătură este ca „Numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie vorbite de rău". Dacă noi ca şi credincioşi acţionăm cu resentimente şi răzvrătire şi ne tratăm patronul cu dispreţ, neluîndu-i în seamă instrucţiunile, învăţătura în care spunem că credem şi pe care o susţinem va fi vorbită de rău. Nu numai individul va fi privit într-o lumină proastă, ci şi credinţa creştină va fi criticată. Patronul va trage concluzia că dacă aşa ceva produce evanghelia, atunci nu are nici o valoare. Dincolo de toate acestea este totuşi faptul că Numele lui Dumnezeu va fi vorbit de rău. Se poate vorbi împotriva a tot ce e Dumnezeu şi tot ce este de la Dumnezeu din cauza comportării noastre la lucru. Vezi deci cît de important este să ne asigurăm că ne respectăm într-adevăr patronul?

Patronii creştini trebuie onoraţi

„Cei ce au stăpîni credincioşi să nu-i dispreţuiască" (l.Tim.6:2).

Există pericolul ca angajaţii creştini să adopte o atitudine greşită faţă de patronii creştini doar din cauza a ceea ce au ei în comun. De exemplu, relaţia dintre cei doi în lucrarea lor din biserica locală poate

15

fi la nivel de egalitate. S-ar putea chiar întîmpla ca angajatul să fie mai înzestrat ca predicator şi învăţător decît patronul şi astfel să aibă o poziţie mai proeminentă în lucrarea creştină. De aceea, s-ar putea ca în timpul de lucru angajatul să considere că are o relaţie deosebit de strînsă cu patronul său. El ar putea crede că-şi poate permite să fie exagerat de familiar cu el în faţa celorlalţi colegi, sau că regulamentele interioare ale firmei respective pot fi trecute cu vederea. El ar mai putea crede că nu este necesar să lucreze cu hărnicie, deoarece s-ar crea o situaţie dificilă pentru un patron creştin dacă un coleg creştin ar trebui să fie mustrat sau

disciplinat. Acesta este un mod foarte greşit de a profita de o situaţie. într-un caz extrem, angajatul poate să considere că este mai „spiritual" decît patronul şi să arate o anumită desconsiderare. O asemenea atitudine ar crea o atmosferă foarte proastă care ar arăta necredincioşilor nişte diferenţe între doi oameni care declară că recunosc acelaşi Domn.

Nici una dintre aceste atitudini nu este corectă sau în conformitate cu Scriptura. Cînd suntem angajaţi în lucrarea Domnului Isus, acţionăm ca fraţi şi surori în Domnul, dar la locul de muncă rămîne relaţia dintre patron şi angajat. N-ar trebui să se aştepte sau să se acorde privilegii din cauza faptului că amîndoi sunt credincioşi. N-ar trebui să se acţioneze într-un mod care să provoace resentiment printre ceilalţi angajaţi şi care să nu recomande evanghelia.

Evlavia văzută cînd ne îndeplinim îndatoririle cotidiene ale vieţii

Dacă acţionăm într-adevăr în acest mod nespiritual, nu ascultăm de „învăţătura care duce la evlavie" (l.Tim.6:3). învăţătura nu este izolată, ea ne afectează comportarea, şi din acest verset vedem că ea are impact asupra modului cum ne purtăm, chiar şi în cazul presiunilor de ordin comercial cu care ne confruntăm astăzi la locul de muncă. Evlavia sau pietatea nu se limitează la întrunirile bisericii locale, ci trebuie văzută în noi şi cînd ne îndeplinim îndatoririle cotidiene ale vieţii.

Lăcomia de bani nu are voie să existe

„Evlavia însoţită de mulţumire este un mare cîştig" (l.Tim.6:6).

Trebuie să cîştigăm bani ca să trăim. Dar nu avem voie să iubim în aşa măsură banii, încît aceştia să ne domine viaţa şi să ne aducă în prima linie a celor nemulţumiţi de salariu dintre tovarăşii de muncă.

în faptul de a avea mai mulţi bani este un cîştig material, dar există un cîştig mai mare pe care nu trebuie să-1 pierdem din vedere. Cîş-tigul dat de evlavie este cu mult mai mare decît orice altceva, şi acolo unde iubirea mea de bani mă împiedică să duc o viaţă evlavioasă, voi fi mult mai fericit dacă voi pune mare preţ pe evlavie şi nu pe cîş-tigul material. Aceasta a fost una dintre armele cele mai eficiente pe care le-a îndreptat Satan împotriva credincioşilor din ultima generaţie. Creşterea bogăţiei materiale şi dorinţa de a avea tot mai mult au distrus mărturia multora care păreau cîndva să promită mult în serviciul Stăpînului.

Dar, poate că spui tu, am nevoie de bani ca să trăiesc! Sigur că ai nevoie, şi de aceea trebuie să munceşti, şi să munceşti bine, dar după ce-ai făcut lucrul acesta îţi încredinţezi nevoile tale Domnului, şi El va lua măsuri să nu duci lipsă. Dacă ceea ce cîştigi nu este suficient pentru satisfacerea nevoilor tale, s-ar putea dovedi necesar să-ţi schimbi locul de muncă. Fă din aceasta un subiect al rugăciunii şi lasă-L pe Domnul să-ţi arate calea de urmat.

Pericolele lăcomiei de cîştig material sunt foarte mari. Dacă eşti plin de hotărîrea de a te îmbogăţi, atunci vei „[cădea] în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare care îi cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare" (l.Tim.6:9). Observă regresia. Ea începe cu căderea

în ispită - tu crezi că eşti stăpîn pe situaţie. Dar, după ce-ai căzut, vezi că este un laţ care te prinde. Acum, în loc să poţi ţine ispita sub control, vezi că ea e cea care te ţine sub control. Te-a apucat atît de strîns, încît nu te poţi smulge singur din ea. După aceea, descoperi că ispita este nesăbuită şi vătămătoare, începînd să simţi nebunia celor făcute de tine şi să simţi chinul pe care îl aduce cu ea. în final, mărturia ta este distrusă şi te cufunzi singur în „prăpăd şi pierzare". Şi toate acestea pentru că ai avut o asemenea dorinţă de îmbogăţire şi, jucrînd pentru atingerea acestui obiectiv, ispita ţi-a fost pusă pe cale. întrucît inima ta nu era gata să asculte de Domnul, n-a fost greu pentru diavol să te ducă în rătăcire pe o cale aparent atractivă care duce numai la pierdere spirituală.

Bunăstarea ta nu depinde de posedarea unor lucruri

Dacă vezi că această dorinţă pentru bogăţie materială izvorăşte din inima ta, aminteşte-ţi că cel mai mare cîştig pe care îl poţi avea este evlavia însoţită de mulţumire (l.Tim.6:6). Dă-ţi seama că bunăstarea ta în orice fel nu depinde în final de propriile tale eforturi sau de posedarea unor lucruri, ci de Dumnezeu. Este aşa de uşor să fii dus de spiritul acestei epoci care pune semnul egal între bunurile materiale şi succes. Nu există în realitate nici o legătură între ele, cu siguranţă nu în împărăţia sau Regatul lui Dumnezeu. El, în providenţa Sa, îi va face pe unii să fie bogaţi, dar lucrul acesta este cu totul altceva decît acela de a face din bogăţie scopul vieţii tale.

Voia Iui Dumnezeu trebuie împlinită

„Slujiţi-le nu numai cînd sunteţi sub ochii lor, ca şi cum aţi vrea să plăceţi oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Cristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu" (Ef.6:6).

Să nu crezi că serviciul tău pentru Domnul Isus Cristos se limitează la seri şi sfîrşituri de săptămînă, precum şi la adunările din biserica locală. Scriptura ne spune că suntem servii sau robii lui Cristos şi în timp ce suntem la locul de muncă şi ar trebui să muncim ca pentru Cristos (Ef.6:5). într-adevăr, Coloseni 3:23 spune angajaţilor: „Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni".

Ceea ce ni se pune aici înaintea ochilor este pericolul de a munci bine numai sub supraveghere. Aceasta înseamnă să muncim cu hărnicie numai cînd ne priveşte patronul sau şeful, dar s-o lăsăm mai moale atunci cînd nu este de faţă. Dacă ne amintim că Domnul este martorul a tot ce facem, atunci nu vom fi ispitiţi să ne păstrăm cele mai bune realizări pentru momentele cînd ştim că suntem priviţi de alţii. Mai este şi pericolul de a putea deveni „unii care să placă oamenilor" şi să facă lucrurile care plac altora, dar nu plac Domnului. Pot veni vremuri în care să ni se ceară să facem ce ştim că este necinstit sau în vreun anumit fel contrar comportării creştine. Prin urmare, ni se reaminteşte că pe Domnul îl servim noi, chiar şi atunci cînd îi servim pe stăpînii noştri pămînteşti, şi în special în acele vremuri trebuie să facem din inimă voia lui Dumnezeu, adică cu o sinceritate totală, şi să lăsăm pro-

blemele în mîna Lui.

Pentru mulţi credincioşi, mediul în care lucrează este locul unde sunt cel mai mult puşi la probă. Acolo se vor întîlni cu provocarea aşteptării celorlalţi de a acţiona conform principiilor lumii şi nu conform Cuvîntului lui Dumnezeu. Tot acolo ajung ei să cunoască bucuria învingerii acelei ispite, realizînd că pe Domnul îl servesc ei şi că numai pe El se bizuie.

Munca este acolo unde putem dobîndi o răsplată de natură spirituală

‚£tiţi că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul" (Ef.6:8).

E ciudat că mulţi credincioşi îşi împart viaţa în „spiritual" şi „material". Avînd în vedere marea lucrare spirituală care trebuie făcută, mulţi se gîndesc adesea la răsplăţile pe care le vor primi pentru fidelitate şi efort în acest domeniu. Rareori îşi îndreaptă gîndurile însă spre acea răsplată care poate fi dată pentru fidelitate în munca zilnică! Este ca şi cum pe Domnul nu L-ar interesa ce facem noi într-o zi normală de muncă, ci numai ce facem în anumite perioade ale săptămînii. Dacă stăm însă o clipă să ne gîndim, vom vedea că lucrul acesta nu poate fi adevărat.

Cînd Pavel scrie în Efeseni 6 de „primirea răsplăţii de la Domnul", el vorbeşte în contextul muncii noastre zilnice. Dacă suntem fideli în lucrul nostru la locul de muncă, ne vom bucura de beneficiile pe care va dori Domnul să le dea actualmente celor care ascultă de El, şi viaţa noastră va fi astfel mai bogată şi mai plină. Totuşi, mai presus de aceasta, va fi ziua răsplăţilor la Scaunul de Judecată al lui Cristos, cînd vor fi date şi răsplăţi care au fost cîştigate în rutina cotidiană de muncă şi trai. Fără îndoială că El va răsplăti aceste acte de corectitu-

dine şi probitate făcute în aceşti ani de osteneală realizată într-un mod plăcut Lui. El este la curent cu problemele care trebuie să fie depăşite, dominate şi cu presiunile care sunt experimentate în fiecare zi. El ştie teama cu care sunt întîmpinate unele zile şi îngrijorarea pe care munca o poate adesea aduce cu sine. El înţelege năvala ispitei şi a îndemnurilor de a alege calea mai uşoară a compromisului. De aceea, pentru cei care merg pe acest drum şi ies victorioşi, după ce au depus bine mărturie pentru Stăpînul lor ceresc, vor exista răsplăţi.

La Scaunul de Judecată al Iui Cristos vor fi date răsplăţi cîştigate în rutina cotidiană de muncă şi trai

Ori de cîte ori se pune întrebarea: „Cum şi unde pot să-mi cîştig răsplata?", răspunsul este totdeauna: „Tocmai fâcînd ceea ce faci; tocmai acolo unde eşti, în casa ta şi la locul tău de muncă".

Trebuie să se arate bunăvoinţă

„Slujiţi-le cu bucurie [literal: cu bunăvoinţă]" (Ef.6:7).

Atitudinea la locul de muncă este un lucru foarte important, mai ales atitudinea faţă de alţii. Indiferent cît încercăm să depunem mărturie şi să le spunem bărbaţilor şi femeilor despre Salvatorul nostru, lucrul acesta va avea prea puţin efect dacă ne vedem neîncetat de treburi într-un mod bombănitor şi refractar. Poate că am avut colegi care erau competenţi şi făceau o treabă bună, dar într-o manieră atît de neplăcută, şi a căror lipsă de chef şi caracter dificil era atît de binecunoscută, că s-a dat prea puţină atenţie muncii lor corecte, şi ei sunt ţinuţi minte nu pentru binele pe care l-au făcut, ci pentru că l-au făcut în silă.

Credincioşii trebuie să fie caracterizaţi de bunăvoinţă şi bucurie, chiar şi atunci cînd îndatorirea nu le este pe plac. Cînd ni se cere să facem o muncă neplăcută, un lucru pe care am prefera să-1 lăsăm altora, dăm un test. Vom asculta oare de Scriptură sau vom lăsa să ni se vadă aversiunea pentru lucrul acela şi, prin felul nostru de a fi, vom arăta cît de refractari suntem?

Ne vine totdeauna gîndul că ar putea cineva să profite de noi dacă părem să fim prea dispuşi să facem tot ce ni se cere. Aici trebuie să ţinem în echilibru învăţătura Scripturii şi împrejurările cu care ne confruntăm. Deşi este adevărat că mulţi patroni vor profita în mod inco-

> I

rect şi inechitabil de cei care sunt binevoitori şi dispuşi totdeauna de a face **o** anumită muncă, trebuie să accep- '(tăm că aceasta face parte din mărturia pe care căutăm s-o depunem. Totuşi, nu este un lucru neobişnuit ca angajatul binevoitor să devină o ţintă uşoară pentru nişte însărcinări care sunt în mod clar prea grele.

Multe firme şi instituţii de astăzi impun îndatoriri şi sarcini care necesită mult prea mult din timpul şi efortul angajatului decît este rezonabil pentru o zi normală de lucru. Se aşteaptă tot mai mult din partea salariaţilor să lucreze ore în plus sau să-şi ia de lucru acasă ca o practică în favoarea firmei stabilită prin obişnuinţă. Deşi această practică este rezonabilă din cînd în cînd în anumite locuri de muncă, în alternanţă cu alte perioade de activitate mai puţin intensă, ea trebuie ţinută sub control. Va trebui să spui uneori: „Nu, îmi pare rău!", altfel nu vei termina niciodată cu lucrul. Această practică ar putea contribui la aşteptările tale de promovare pe termen lung sau pînă una alta la mărirea salariului, dar te rog să ai grijă ca viaţa ta de familie, viaţa ta spirituală şi contribuţia pe care ţi-o aduci în biserica locală să nu aibă de suferit. Copiii tăi sunt mici doar pentru scurt timp - ei au nevoie de prezenţa şi influenţa ta înainte de a se face mari. Propria ta viaţă spirituală nu poate fi lăsată în uitare în timp ce îţi vezi de cariera profesională, nici nu poţi lăsa pe seama altora acea lucrare din biserica locală pentru care te-a înzestrat Dumnezeu. In toate aceste chestiuni trebuie

în tot ce faci întăreşte-ţi mărturia depusă pentru Domnul Isus

păstrat un echilibru corect şi de fiecare dată trebuie să se dea dovadă de înţelepciune. Nu uita însă ca tot ce faci să fie făcut „cu bunăvoinţă" pentru a întări mărturia ta depusă pentru Domnul Isus.

21

Credinciosul în calitate de patron

Scriptura are instrucţiuni atît pentru cei care sunt patroni, cît şi pentru cei ce sunt angajaţi. Concepţia că un patron este liber să acţioneze cum îi place, fără nici o constrîngere, nu este una pe care s-o adopte patronul creştin.

Patronii nu au voie să ameninţe

„Şi voi, stăpînilor, purtaţi-vă la fel cu ei;feriţi-vă de ameninţări [literal: faceţi aceleaşi lucruri faţă de ei, abţinîndu-vă de la ameninţare]" (Ef.6:9).

In viaţa comercială [de afaceri], relaţia între angajat şi patron este supusă tuturor presiunilor. Aceasta poate produce stres şi poate duce la lipsă de înţelegere şi la dificultăţi ce pot prilejui o deteriorare a relaţiei.

Pavel ne învaţă în acest verset că patronul trebuie „să facă aceleaşi lucruri faţă de ei". Dacă de la angajat se aşteaptă standarde creştine şi un fel de a fi spiritual, acelaşi lucru se aşteaptă de la patron. Nu sunt valabile standardele duble. Un patron se poate scuza prin aceea că are o responsabilitate mult mai mare decît angajatul, în sarcina lui căzînd viitorul firmei şi

bunăstarea tuturor salariaţilor, dar lucrul acesta nu este valabil. O responsabilitate mai mare nu permite coborîrea standardelor spirituale.
Un patron creştin nu are voie niciodată să aibă o purtare ameninţătoare. Nu-i stă bine unui patron credincios să fie temut de angajaţii lui. E- p vanghelia e discreditată atunci cînd frica este o metodă de conducere, dar ea e adesea întrebuinţată în zilele cînd rata şomajului este ridicată. Aceasta nu înseamnă ca un patron creştin să fie „moale", iar instrucţiunile lui să fie ignorate. Nu înseamnă

nici ca o lipsă de disciplină să fie ceva la ordinea zilei. Nepărtinirea şi integritatea vor caracteriza tot ceea ce va înfăptui patronul creştin la locul de muncă, dar nu este admisibilă frica produsă de o purtare arogantă, tiranică, neruşinată.

Patronii au un Stăpîn

.„Ştiţi că Stăpînul lor şi al vostru este în cer şi că înaintea Lui nu se are în vedere faţa omului" (Ef.6:9).
Patronul are un Stăpîn. Credinciosul responsabil de conducerea şi ţinerea sub control a unei firme sau a unui loc de muncă nu trebuie niciodată să considere că nu va răspunde decît în faţa lui însuşi. El va răspunde în faţa Domnului, la fel ca şi angajaţii săi, recunoscînd faptul că acelaşi Stăpîn care priveşte cum lucrează angajatul Se uită îndeaproape şi cum conduce directorul. Astăzi, foarte puţini directori sunt asociaţi unici sau deţin singuri controlul peste o societate. Firmele mari au niveluri de conducere care răspund în faţa nivelului superior, inclusiv directorii principali care trebuie să răspundă în faţa acţionarilor, etc. Totuşi, chiar şi acolo unde există niveluri de conducere, este posibil ca cei cu autoritate să acţioneze în mod arbitrar sau tiranic, pentru a scoate în evidenţă că au autoritate. Lucrul acesta poate apărea dintr-un sentiment de teamă că nu vor fi în stare să-şi atingă obiectivele sau poate că este doar dovada mîndriei, a unei mîndrii imature, că sunt în poziţia aceasta.

Domnul nu este părtinitor

Toţi cei care deţin asemenea poziţii să nu uite că Domnul nu este părtinitor, şi o poziţie de conducere sau de autoritate nu se bucură de vreo favoare specială înaintea Lui.

Patronii trebuie să fie drepţi

„Stăpînilor, daţi robilor voştri ce le datoraţi şi ce li se cuvine [literal: ce e drept şi ce este echitabil]" (Col.4:l).
Salariul este unul dintre criteriile principale din sfera muncii. Faptul de a fi cunoscut ca un patron care caută totdeauna să plătească cît mai puţin posibil şi să tocmească munca cea mai ieftină pe care o poate găsi nu este o recomandare pentru evanghelie. Trebuie să existe o ho-

tărîre de a plăti ce este drept, adică un salariu echitabil, corect pentru o zi de lucru fără cusur. Cineva ar putea răspunde că dificultăţile financiare pot să împiedice înfăptuirea acestei hotărîri. Poate fi în joc viitorul firmei, iar munca plătită prost, dacă se poate găsi, pare un mod de a ieşi din probleme. Dar nu avem voie să uităm, aşa cum am mai spus, că este în joc

mărturia noastră pentru Cristos. Trebuie să fim foarte atenţi cum procedăm cu chestiunea salariului. Ar fi posibil ca mîna de lucru să accepte un salariu mai mic pentru a asigura supravieţuirea unei firme, dar lucrul acesta este total diferit de forţarea oamenilor să primească salarii mici pentru a asigura un profit mai mare în propriul tău beneficiu.

Nu trebuie să existe favoritism

Mai suntem învăţaţi că patronul trebuie să dea nu numai ce e drept, ci şi ceea ce este echitabil. în calcularea răsplăţii, care se dă astăzi în forma salariului, nu trebuie să existe favoritism. în societăţile mari pot exista grile de salarii, unde este greu să existe favoritisme, deoarece aceste grile ar fi în afara controlului exercitat de directori. Ar putea însă să se dea dovadă de favoritism prin promovarea celor care nu merită o asemenea promovare. Aceasta s-ar putea face fie din cauza simpatiei pentru angajat, fie din cauză că este un credincios. într-adevăr, credincioşii n-ar trebui să se aştepte de la vreun favoritism din partea altor credincioşi care le sunt şefi, doar pentru că sunt credincioşi. Aceasta ar însemna să nu li se dea ceea ce li se cuvine, ceea ce este echitabil. Trebuie să se convină asupra salariilor şi a condiţiilor de lucru pe baza unor considerente de natură comercială şi nu pe baza unor relaţii de natură spirituală. David, regele Israelului, ştia bine că trebuia să stăpînească peste oameni. Este adevărat că stăpînirea lui era aceea a unui monarh şi nu cea a unui patron. Totuşi, el dă nişte sfaturi care sunt valabile şi în lumea comercială: „Cel care stăpîneşte peste oameni trebuie să fie drept, stăpînind cu teamă de Dumnezeu" (2.Sam.23:3, literal). Cei care deţin poziţii de responsabilitate trebuie să recunoască faptul că nu teama de om sau de cei înaintea cărora sunt obligaţi să dea seama trebuie să fie motivaţia acţiunilor lor. Respectul pentru Dumnezeu va avea ca rezultat o acţiune care este în armonie cu Scriptura.

Un exemplu de patron rău

„Tatăl vostru m-a înşelat: de zece ori mi-a schimbat simbria" (Gen.31:7).

Laban era patronul lui lacov [Iacob], fiind şi socrul lui. N-ar fi trebuit ca lucrul acesta să ducă la o relaţie bună de afaceri între ei? Din păcate n-a fost aşa. Este limpede că Laban a tras mult folos din munca lui lacov, dar, în pofida acestui lucru, n-a vrut deloc să-1 răsplătească după cum se cuvenea. Caracterul lui se vede şi din modul în care s-a purtat cu fiicele sale. Ele şi-au adus aminte că el le-a vîndut şi şi-a păstrat şi banii: „Ne-a vîndut şi ne-a mîncat şi banii" (Gen.31:15). Acest verset ne arată ce amintire neplăcută aveau despre el şi cît de mult sufereau încă la acest gînd.

Laban n-a vrut să-1 răsplătească după cum se cuvenea

Laban şi lacov au făcut un număr de convenţii. Cînd lacov a făcut ultimul tîrg cu Laban, a dat dovadă de o agerime şi de o isteţime care lipseau din gîndirea lui Laban. Ca plată, lacov urma să ia din turmă oile care nu aveau blana perfect albă. Laban a fost de acord, dar, pe măsura trecerii timpului, a văzut că lacov trăgea cele mai multe foloase din tîrgul făcut. Bogăţia lui lacov creştea, şi în loc ca Laban să recunoască faptul că lacov primea pur şi simplu răsplata care i se cuvenea pentru toată munca şi efortul depuse pentru îngrijirea turmelor lui Laban de-a lungul anilor, el s-a hotărît să schimbe tîrgul. A făcut de zece ori lucrul acesta, şi lacov se confrunta astfel cu un patron care schimba înţelegerile făcute atunci cînd nu-i convenea ceva. Cînd considera că lacov primea prea mult, schimba tîrgul pentru ca să canalizeze mai mult spre el.

Pe Laban îl interesa prea puţin bunăstarea angajaţilor lui

Privind retrospectiv, lacov n-ar fi trebuit să fie surprins de această purtare nedreaptă. Chiar şi în anii anteriori, cînd eforturile lui lacov au crescut mult averea lui Laban, lui lacov i s-a cerut să plătească din plata pe care o primea valoarea oricărei oi sau miel mîncate de fiarele sălbatice. în toate acestea vedem că Laban a fost un patron răuvoitor pe care îl interesa prea puţin bunăstarea angajaţilor Iui. El îi privea pur şi simplu ca pe nişte mijloace de creştere a propriei sale averi. Consi-

deraţiile de ordin comercial trebuie să influenţeze deciziile, dar stricarea înţelegerilor făcute şi neluarea în considerare a binelui celor care lucrează pentru tine nu este o atitudine corectă pentru un credincios, într-adevăr, din acest motiv Laban a pierdut mult. Dacă el ar fi acţionat într-un mod echitabil, corect, ar fi sfîrşit-o mult mai bine. El este un exemplu de om care a acţionat în mod nedrept şi incorect pentru a realiza beneficii pe termen scurt, dar care a suferit pe termen lung. Cei care acţionează în acelaşi fel astăzi vor avea rezultate asemănătoare.

Mutarea în serviciu

Mulţi oameni se confruntă cu perspectiva primirii unei „invitaţii" din partea patronului de a se muta cu serviciul în altă parte a ţării. „Invitaţia"
poate fi cam ca un soi de rf,rv, ultimatum, formulat în- ' ** tr-un asemenea limbaj, încît să se înţeleagă bine consecinţele refuzului ofertei. Se poate întîmpla ca noua poziţie să fie atrăgătoare şi să implice mutarea într-o zonă în care le-ar plăcea să trăiască. Pe de altă parte, poate fi o ofertă pe care ei n-o găsesc prea atractivă, dar pe care nu pot s-o refuze.
în această situaţie, există considerente mult mai importante decît cele comerciale şi domestice pe care trebuie în mod evident să le avem în vedere. Există chestiuni de ordin spiritual care nu pot fi ignorate. Pe acestea le vom examina pe scurt acum. Nu este nevoie să mai spunem că aceste chestiuni sunt la fel de importante şi în cazul ho-tărîrii de a ne muta de bunăvoie în altă parte din vreun motiv oarecare.

Chestiunile de ordin spiritual nu pot fi ignorate

Una dintre cele mai dificile situaţii este să ni se ceară să ne mutăm într-o zonă unde nu există o biserică locală în care să putem fi membri, în cartea Faptelor au existat perioade de persecuţie care i-au forţat pe creştini să se mute în zone în care evanghelia era necunoscută. Ei au fost „împrăştiaţi" şi, ca rezultat, sămînţa bună a Cuvîntului lui Dumnezeu a fost „semănată" în zone noi. Prin acest mijloc.s-a răspîn-dit evanghelia. Poate că astăzi nu există multe zone în care să nu se fi auzit niciodată de evanghelie, dar sunt zone în care nu există mărturie creştină, sau prea puţină, şi unde predicarea evangheliei este aproape necunoscută. Dacă ni se cere să ne mutăm într-o asemenea zonă, trebuie să facem faţă provocării şi dificultăţilor pe care le prezintă lucrul

acesta.
înainte de a ne muta într-o zonă ca aceasta, trebuie să fim convinşi că aşa e voia Domnului pentru noi. Scopul mutării nu este doar acela de a rămîne în serviciu, ci şi acela de a continua lucrarea evangheliei. Cînd avem o asemenea convingere, putem să facem mai bine faţă dificultăţilor foarte reale care apar.

Trebuie luate în considerare nevoile familiei

Pentru persoane singure sau pentru un soţ şi o soţie fără copii, decizia poate fi destul de dificil de luat, dar îi afectează numai pe ei. Dacă sunt prezenţi şi copii, trebuie luate în considerare în mod special şi nevoile lor. Poţi fi sigur oare că nu vor pierde mult din cauză că nu vor putea să frecventeze o adunare în care să se dea ca învăţătură Cu-vîntul lui Dumnezeu? Eşti mulţumit

ca ei, la fel ca şi tine, să nu poată avea credincioşi cu care să se strîngă în fiecare zi a Domnului ca să-şi aducă aminte de El? Nu uita că acolo unde nu există biserică locală există totdeauna dezavantajul creşterii copiilor fără exemplul şi învăţătura pe care ar putea-o avea dacă s-ar aduna cu alţi credincioşi.
Dacă socoteşti că împrejurările îţi permit să te muţi şi că prin aceasta Domnul te cheamă să lucrezi în altă parte a ţării, lucrul acesta îţi va oferi provocări, precum şi schimbări. Dar poţi conta pe El că te va sprijini şi ajuta în toate acestea.

Atitudini necinstite
Ce face un credincios cînd i se cere să îndeplinească un lucru despre care ştie că este necinstit? Cum reacţionează un credincios cînd i se cere să dea ajutor colegilor de muncă în cazul unor operaţiuni care îl privează pe patron de anumite lucruri? Te-ai putea găsi şi tu într-o situaţie în care să se facă de ani de zile asemenea tranzacţii în secţia în care lucrezi, şi se aşteaptă din partea ta să te alături, ca toţi ceilalţi, „echipei".
Ce **face un credincios?**
Colegii de muncă pot susţine că deşi iau ce nu le aparţine, acesta nu este furt, întrucît profitul firmei e foarte mare, şi dacă nu îl iau ei, înseamnă că le va reveni cevamai mult acţionarilor, care primesc oricum mai mult decît destul din dividende, chiar şi fără acest plus! S-ar putea să ţi se spună că ceea ce se cîştigă din aceste activităţi nu face decît să fie o compensaţie pentru faptul că salariile din firmă sunt extrem de mici şi că angajaţilor li se cuvin nişte drepturi în plus. S-ar putea să ţi se spună direct că dacă nu iei parte, planul sau aranjamentul ar putea eşua, iar conducerea firmei ar putea descoperi ceea ce se face.
Nu este greu de văzut problemele care pot apărea într-o asemenea situaţie, dar întrebarea care se pune este: „Ce face un credincios?" E limpede că un creştin nu poate să ia parte la asemenea planuri sau aranjamente ori să asculte de nişte instrucţiuni necinstite, şi să mai spere totuşi să-şi păstreze integritatea şi o mărturie bună la locul de muncă. Pe de altă parte, poate el să dezvăluie cu uşurinţă conducerii orice ticăloşie pe care a văzut-o printre colegii lui şi să se asigure că ea este eliminată, chiar dacă unii îşi vor pierde poate locul de muncă? Ce efect va avea lucrul acesta asupra mărturiei lui?
în privinţa faptului că patronul tău aşteaptă de la tine să iei parte la aranjamente necinstite, ţi se vor oferi multe scuze. Poate să ţi se spună că aceasta este practica acceptată în industrie şi că „oricine ştie de lucrul acesta şi-1 face". Se deduce de aici că eşti lipsit de experienţă şi cam naiv, şi ca, o dată cu trecerea timpului, şi tu vei vedea nevoia unui asemenea mod de acţionare. S-ar putea să ţi se spună că viitorul firmei, şi prin urmare şi cel al slujbei tale, depinde de acest mod de

lucru, şi că dacă obiectezi pui în pericol slujbele tuturor angajaţilor.
A refuza să faci aşa cum îţi cere un patron poate însemna să rămîi fără serviciu, probabil din vreun alt motiv, pe care patronul se va strădui să-1 găsească. Ce efect va avea lucrul acesta asupra familiei tale? Toate acestea te pun într-o dilemă reală.
Necinstea nu poate fi luată în considerare
„Cumpăna înşelătoare este urîtă Domnului" (Prov.ll:l).
Necinstea în afaceri, aşa cum am văzut, este adesea scuzată din cauza necesităţii comerciale. Scriptura o priveşte oare drept o chestiune serioasă? Suntem de acord, fără îndoială, că idolatria, jertfele omeneşti, prostituţia şi activităţile oculte sunt toate incompatibile cu Dum-nezeu. Prin urmare, suntem surprinşi să aflăm că necinstea este privită şi ea cu acelaşi dezgust. Despre fiecare dintre aceste activităţi se afirmă că Domnul are oroare de ele, că nu le poate suferi.
Domnul are oroare de necinste
O „cumpănă [cîntar] înşelătoare" este dovada unor practici incorecte în afaceri. Cei care se

ocupă cu cumpărarea şi vînzarea nu trebuie să aibă în posesie o greutate mare şi una mică (Dt.25:13-16). Greutatea mică ar fi folosită cînd vinzi, astfel încît să dai mai puţin decît arată greutatea. Greutatea mare ar fi folosită cînd cumperi, ca să te asiguri că primeşti mai mult decît ceea ce ai plătit. în felul acesta, comerciantul lipsit de scrupule încearcă să obţină un avantaj necinstit. Totuşi, comerciantul cinstit va folosi totdeauna o măsură care este dreaptă şi perfectă, atît la cumpărare, cît şi la vînzare.

Astfel, creştinul nu se poate angaja în comportări necin-1 stite în afaceri, indiferent ce scuză se aduce pentru asemenea practici. Cuvintele tari pe care le foloseşte Scriptura pentru a mustra arată că, la Domnul, aceasta nu este o, chestiune neînsemnată, ci loveşte chiar la baza evangheliei. Dom-nul Isus este „adevărul" (Io. 14:6), iar / mesajul evanghe-

Hei este de la „Dumnezeu, care nu poate să mintă" (Tît'l :2). Dacă eşti pus în situaţia de a acţiona în mod necinstit, trebuie să înfrunţi problema refuzului de a proceda astfel şi să accepţi consecinţele.

Un alt lucru de care să ne amintim este nevoia unei sincerităţi complete în materie de impozite. Falsificarea venitului impozabil prin exagerarea cheltuielilor sau nemenţionarea vreunui venit nu numai că este ceva necinstit - ci e şi caz penal.

Grija Domnului pentru cei neprihăniţi [drepţi]

,^4m fost tînăr şi am îmbătrînit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pîinea" (Ps.37:25).

Cînd chibzuim asupra problemelor importante pe care le ridică această dilemă, nu trebuie să pierdem din vedere nişte adevăruri fundamentale. Dificultăţile nu trebuie minimalizate. Se poate întîmpla totuşi ca refuzul de a fi necinstiţi să nu ducă de fapt la concediere, aşa cum ne-am fi temut. Problemele trebuie încredinţate Domnului, ştiind că El este stăpîn pe situaţie.

Domnul este stăpîn pe situaţie

Chiar dacă va fi nevoie să părăseşti locul de muncă sau chiar să fii concediat din cauza poziţiei tale, Domnul este şi atunci stăpîn pe situaţie. David a observat, într-o viaţă lungă, comportarea celor care erau neprihăniţi în viaţa lor cotidiană şi a scris că Domnul a avut grijă de ei. Ei n-au fost niciodată părăsiţi de Dumnezeul lor şi n-au fost niciodată nevoiţi să cerşească pîine de la alţii. Foloasele trase din aceasta au fost simţite de familiile lor, aşa încît argumentul că trebuie să faci anumite lucruri, altfel familia ta va avea de suferit, se dovedeşte a fi contrar Cuvîntului lui Dumnezeu. Nu numai cei neprihăniţi, dar nici familiile lor n-au trăit vreodată în mizerie. Nevoile lor au fost toate satisfăcute din plin de Domnul.

Şomajul

Problema şomajului a existat dintotdeauna, dar astăzi este mai răs-pîndită. Astăzi nu mai există siguranţa unui loc de muncă, lucru care în trecut era considerat de la sine înţeles în multe meserii şi profesii. O dată cu terminarea anilor de educaţie, studiu şi pregătire, tinerii se confruntă cu multă nesiguranţă în timp ce caută să-şi înceapă viaţa de muncă.

Incapabil să găseşti un loc de muncă

, Jslu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri" (Fil.4:6).

Perspectiva de a te confrunta cu negăsirea unui post după mulţi ani de studiu este sumbră, deprimantă. Libertatea financiară şi respectul de sine pe care le dau un loc de muncă sunt un vis care pare să rămînă vis. Este un timp de punere la încercare şi, ca orice problemă în viaţă, el trebuie să fie înfruntat în mod spiritual. Există pericolul de a căuta soluţii fără a face din aceasta o temă de rugăciune. Va veni îngrijorarea, dar pacea lui Dumnezeu în mijlocul problemei va fi dată numai celor care cer de la El un răspuns. Pe de altă parte, pot fi căutate soluţii care pot să nu aducă foloase creşterii spirituale.

Pe Dumnezeu îl interesează viaţa noastră în întregul ei

Aceasta poate părea o suprasimplificare a dificultăţilor, dar pe Dumnezeu II interesează viaţa noastră în întregul ei şi doreşte ca noi să ne încredem în El şi să-I dăm ocazia de a lucra pentru binele nostru indiferent de împrejurările în care ne aflăm (Rom.8:28). Poate că va fi nevoie să te muţi în altă zonă, sau chiar să accepţi un loc de muncă diferit de ceea ce ai intenţionat sau de pregătirea pe care o ai. Fii deschis în prezenţa lui Dumnezeu şi lasă-L să-ţi arate calea de urmat.
Credinciosul nu trebuie niciodată să considere că dificultatea obţinerii unui loc de muncă este o scuză pentru a nu se prea strădui să găsească unul. Aceasta este o formă de lenevie şi nu e o bună mărturie pentru alţii. Nu refuza un loc de muncă de patru ore sau, temporar, un

loc de muncă în care să nu-ţi poţi folosi deplin potenţialul. Adesea este mai uşor să găseşti o slujbă din poziţia de angajat decît din cea de şomer. Prin faptul că lucrezi în vreun domeniu oarecare, înveţi şi te califici în domeniul respectiv, fapt care îţi poate prinde bine mai tîr-ziu.

Credinciosul mai în vîrstă

Pentru credinciosul mai în vîrstă, şomajul poate pune probleme diferite. Mulţi dintre aceştia trebuie să caute de lucru şi îşi pun şi ei soarta în mîinile Domnului, aşteptînd călăuzire. Zilele lungi de inactivitate după ce au cunoscut numai o viaţă activă pot duce la un sentiment de inutilitate, făcîndu-i poate să creadă că s-au încheiat zilele în care însemnau ceva pentru societate. Aceste gînduri sunt desigur greşite şi nu trebuie să se cedeze în faţa lor. în perioada de şomaj, dacă este timp, se poate lucra în anumite domenii ale vieţii creştine. în societatea aglomerată în care trăim sunt mulţi creştini în vîrstă, singuratici şi necăjiţi care ar putea fi ajutaţi şi înviorați printr-o vizită şi o citire din Scriptură. Continuă să cauţi un loc de muncă potrivit, dar caută de asemenea să „răscumperi timpul" şi să-1 foloseşti bine.

„Răscumpără timpul" şi foloseşte-1 bine

Unii credincioşi ajung la stadiul în care este posibilă o pensionare timpurie, şi lucrul acesta le deschide domenii noi de lucrare creştină. Astăzi există oportunităţi minunate pentru cei care sunt în stare să petreacă timp în păstorirea credincioşilor, într-o lucrare de evanghelizare şi în învăţătura biblică dată altora. Acest tip de şomaj poate deschide o „uşă mare şi eficientă" a lucrării creştine. Este evident că în felul acesta vei avea timp mai mult să petreci cu familia ta, dar o pensionare care ajunge să fie o vacanţă prelungită va duce curînd la plictiseală şi la o lipsă de ţintă. Sfatul, valabil şi celor care caută de lucru, este să „răscumpere timpul" (Ef.5:16). După cincizeci de ani, devenim tot mai conştienţi că timpul este scurt, că viaţa trece repede şi că timpul care ne-a rămas disponibil trebuie folosit pentru Stăpîn.

Responsabilitatea bisericii locale

„Să nu osteniţi în facerea binelui" (2.Tes.3:13).
Cînd credincioşii trec prin strîmtorări şi privaţiuni, biserica locală e

responsabilă să ia măsuri ca să se dea ajutorul potrivit. Trebuie să se aibă în vedere ajutorul social primit de la stat, pentru a nu se încălca nici o lege. Totuşi, o biserică locală nu trebuie să-şi ignore responsabilitatea pe temeiul că statul satisface toate nevoile şomerilor. Prezbi-terilor li se cere o mare înţelepciune în aceste împrejurări.

Ia măsuri ca să se dea ajutorul potrivit

In plus, prezbiterii înţelepţi vor căuta o lucrare de valoare pe care s-o îndeplinească cei care au timp disponibil şi vor încuraja această resursă pentru a fi folosită în mod eficient în interesul bisericii locale.

Fapte „mici", dar importante

în iureşul vieţii moderne suntem adesea ispitiţi să credem că amănuntele neînsemnate ale comportării noastre nu sunt vrednice să fie luate în serios. Am putea privi asemenea chestiuni ca fiind neimportante, şi totuşi adesea tocmai aceste chestiuni produc impresii asupra altora. Oamenii din lume se uită totdeauna îndeaproape la viaţa unui credincios, şi cînd descoperă

vreo inconsecvenţă se grăbesc s-o consemneze şi o văd ca pe o dovadă a faptului că nu trăim în practică ceea ce credem.
Este important să realizăm că lumea va aştepta de la creştin un standard de comportare mult mai înalt decît practică ea. Lumea îi va scuza pe necredincioşi şi va trece cu vederea multe din ceea ce fac, dar cînd va greşi un credincios, îl va înfiera cu asprime şi necruţător.

Fii atent ce spui

„Cine îşi păzeşte gura şi limba îşi scuteşte sufletul de multe necazuri" (Prov.21:23).
Păzeşte-ţi limba! Sunt atîtea feluri în care întrebuinţarea greşită a limbii poate provoca mari necazuri! Să observăm ce spune Iacov 3: 5-6. Este absolut inacceptabil să ajungi un flecar care produce dezbinare şi resentimente între ceilalţi angajaţi. Poate că ai nişte motive justificate de nemulţumire, dar faptul de a le spune altora nu este modul corect de a trata sau rezolva asemenea probleme.

Este absolut inacceptabil să ajungi un flecar

Fii foarte atent cum vorbeşti despre alţi creştini. Nu avem voie să arătăm lumii deosebirile care există între credincioşi. Dacă aceste deosebiri sunt doctrinare, şi întrebările sunt puse de persoane care aia un interes real, este înţelept totdeauna să ne ducem la Scriptură şi să gă-

Nu-i critica pe alţii

sim acolo răspunsurile. Nu-i critica pe alţii care pot avea alte concepţii decît tine. Subliniază numai ceea ce afirmă Cuvîntul lui Dumnezeu,

Acolo unde deosebirile sunt de ordin personal, chestiunile trebuie rezolvate între tine şi cealaltă persoană implicată. Ele nu trebuie niciodată să fie discutate şi dezbătute cu cei din lume. Nu căuta sfaturi de la ei, deoarece ele vor fi imperfecte, nu bazate pe Scriptură.

Fii atent să nu furi

„Cine fura să nu mai fure" (Ef.4:28).
Poate părea ciudat că am ridicat această problemă. Cu siguranţă că toţi credincioşii ştiu că porunca a opta este limpede: „Să nu furi". Mai este nevoie să ne ocupăm de o asemenea chestiune evidentă?
Apare totuşi o problemă atunci cînd definim ce vrem să spunem prin „furt". Acesta are loc, fără îndoială, atunci cînd cineva îşi însuşeşte pe nedrept o sumă de bani dintr-o firmă. Nu există nici o îndoială asupra faptului că este un furt atunci cînd cineva ia nişte bunuri de la locul de muncă fără permisiunea patronului. Diferite planuri şi aranjamente de a-1 priva în vreun fel pe patron e clasificat tot ca furt, fără ca cineva să aducă obiecţii. Totuşi, credinciosul vede mai departe de atît. Este posibil să iei alte lucruri de la patronul tău fără ca el să-ţi dea permisiunea şi să crezi că ce-ai luat este atît de neînsemnat, încît celor mai mulţi angajaţi nici nu le-ar trece prin minte gîndul că acesta este furt.
Furăm noi oare timpul patronului? Ne angajăm noi în alte activităţi în timpul orelor de lucru pentru care suntem plătiţi? Faptul de a ne mişca alene şi de a nu acţiona în conformitate cu remuneraţia dată intră în aceeaşi categorie. Simţim oare că ne-am făcut vinovaţi de furt cînd procedăm în felul acesta?

Furăm noi oare timpul patronului?
Folosim noi telefonul patronului fără permisiunea de a o face? Profităm de ocazie ca să avem conversaţii lungi cu prietenii în timpul ore-
36
lor de lucru? Ne facem vinovaţi de luarea de la locul de muncă a hîr-tiei, a pixurilor şi a altor obiecte ca să le folosim în uz personal? Nici unul dintre aceste lucruri nu este o bună mărturie pentru colegii de muncă, care se vor grăbi să ne reamintească de „mărunţişurile" pe care le-am luat cînd protestăm faţă de vreo comportare necinstită de care se fac ei vinovaţi.
O bună mărturie **pentru** colegii de muncă
Nu privi această chestiune ca fiind atît de neînsemnată, încît nu e vrednică de atenţia ta. Aceasta nu este o invitaţie să devii un critic care te îndreptăţeşti singur. Modul cum trăieşti trebuie să se bazeze pe un bun-simţ spiritual. De exemplu, dacă apare o situaţie de urgenţă în care este nevoie de folosirea telefonului, ar fi o prostie să se aducă o pagubă altora prin refuzul de a telefona pînă nu s-a primit permisiunea. Dacă mărturia ta este bună şi eşti cunoscut ca un om cinstit în atitudinile tale, vei fi în stare să acţionezi responsabil în fiecare împrejurare fără să te pui în starea de a fi acuzat că acţionezi într-un mod necinstit.